

Med udgangspunkt i Individet

1. Drømme

Susanne og Carsten har svært ved at få tiden til at gå. Dvs. det er mest Susanne, det kniber for. Hun har aldrig rigtig befundet sig godt i København. Og den lille lejlighed var ikke lige det, hun havde drømt om.

Det hele tegnede ellers så godt. Brylluppet havde været præcis så vidunderligt, som hun havde forestillet sig det. Kjolen sad, som den skulle, og hun havde lånt det smukkeste slør af tante Erna. Heldigvis havde Susanne fået hende overtalt til sidst. Og ringen med den blå sten passede perfekt til servietterne på bordet.

Solen skinnede den dag, så de kunne tage bryllupskagen i haven. Det kunne ikke have været bedre.

Susanne og Carsten havde haft det rigtig godt i tiden inden brylluppet. Der havde været så meget at gå op i. Susanne havde deltaget i et konditorkursus. Egentlig var det beregnet på arbejdsledige, der kunne tænke sig at blive bagere. Men Susanne lærte at forme de smukkeste roser i marcipan, og hun havde rig lejlighed til at drømme om den mest overdådige bryllupskage. Carsten havde taget tidligt fri om onsdagen, så de sammen kunne gå på dansekursus. Man skulle vel kunne trinnene til brudevalsens.

Bordplanen kunne også endevendes igen og igen, og det samme gjaldt ønskelisterne. Det hele skulle være gennemtænkt til mindste detalje. Det ville være alt for upraktisk, hvis halvdelen af gaverne skulle byttes bagefter.

Nu sidder hun så her - på tredje sal. De skulle have haft et hus, og allerhelst skulle det ligge i nærheden af Susannes barndomshjem. Hun længes ofte hjem, men Carsten befinder sig godt i byen. Han elsker turene med S-toget frem og tilbage til arbejdet, og han er ikke sikker på, at han kan finde et tilsvarende job i Jylland.

Det er heller ikke gået efter planen med hensyn til børn. Carsten har egentlig slet ikke lyst til at få børn. Han havde det svært, da hans forældre blev skilt, og i flere

år boede han hos sin ældre søster. Han er ikke sikker på, at han egner sig som far.

Men Susanne har altid haft børn med i sine familiedrømme. Hendes familie skal bestå af en mor og en far og to eller tre børn. Hvis det bliver to, skal det være to piger, bliver det tre, skal de også have en lillebror. Susanne har tit i tankerne forestillet sig, hvordan det hele vil blive, hvad børnene skal hedde, hvordan badeværelset skal indrettes, og hvordan storesøster kan passe de små, når Susanne selv kommer træt hjem fra arbejde.

Det kan ikke nytte noget at vente alt for længe med at føre planerne ud i livet. Susanne er allerede blevet tredive, og hvad nu hvis hun slet ikke kan få børn? Hun har tidligere haft en del besvær med sit underliv. Det bedste vil være at få foretaget en fertilitetsundersøgelse. Men hver gang hun bringer emnet på bane, kommer de op at skændes.